

ХРИСТИЯНСЬКИЙ ГОЛОС

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКОВНА ГАЗЕТА • UKRAINISCHE KIRCHENZEITUNG

РІК ВИДАННЯ • JAHRGANG 66

ВЕРЕСЕНЬ • SEPTEMBER 2014 • Nr.17 (2901)

ЦІНА • PREIS • 1,50 EURO

УКРАЇНА СПЛИВАЄ КРОВ'Ю!

(Звернення Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви)

Ця мирна суверенна держава зазнала прямого військового вторгнення з боку північного сусіда. Сотні одиниць важкої зброї і техніки, тисячі озброєних найманців та військових регулярної армії Росії перетинають кордони України, сіють смерть і знищення, незважаючи на перемовини про перемир'я та дотеперішні дипломатичні зусилля. Водночас триває нечувана за масштабами ненависті та спотворення істинного стану речей пропаганда, яка є не менше руйнівною, ніж зброя масового ураження.

Увесь світ став свідком, як упродовж останніх місяців на теренах України агресор чинить злочини проти людства. Цілий світ сколихнуло злочинне збиття малайзійського літака, через що загинуло 298 осіб з 10 країн світу. Тисячі людей, зокрема жінки та діти, були безоглядно вбиті; багатьох із них не вдалося навіть гідно поховати. Численні поранені змушені просто чекати смерті через неможливість медичної опіки. Тисячі людей викрадені та зазнають тортур і привселюдного приниження людської гідності. Сотні тисяч біженців вимушені покинути свої домівки через загрозу їхньому життю і небезпеку смерті. Якщо негайно не зупинити ці злочини, то з настанням зимових холодів кількість жертв зросте в десятки разів. Той, хто вбиває людей в Україні, завтра не завагається повернути свою зброю супроти будь-кого в своїй країні та поза її межами, атакувати будь-яку державу світу.

Перед лицем таких тяжких злочинів ми взиваємо до сумління віруючих людей різних релігій і віровиз-

Ми, єпископи Української Греко-Католицької Церкви з України та з країн поселень українців Південної, Північної Америки, Австралії та Європи, які зібралися на черговий Священний Синод у м. Львові, усвідомлюючи свою відповідальність за повірену нам паству, підносимо голос від імені народу України та волаємо до народів світу: «Україна спливає кров'ю!»

нань, звертаємося до всіх людей доброї волі, керівників держав і членів світового співтовариства: «Зупиніть кровопролиття в Україні!» Сьогодні мовчанка чи бездіяльність, небажання визнати всю драматичність ситуації, яка склалася в нашій країні, можуть зробити кожного не просто німим чи байдужим свідком, а й співучасником гріха вбивства, що кличе про справедливість до неба, як про це говорить Священне Писання: «І СКАЗАВ ГОСПОДЬ: ЩО ТИ ЗРОБИВ? ГОЛОС КРОВИ БРАТА ТВОГО ВЗИВАЄ ДО МЕНЕ З ЗЕМЛІ» (Бут. 4, 10). Як не пригадати також слів святого Івана Павла II, котрий далекого 1979 року в колючих колишнього концтабору Аушвіц-Біркенау сказав: «Відповідальними за війни є не лише ті, хто викликає їх безпосередньо, а й ті, хто не робить усього, що в його силах, щоб відвернути їх». До відповідальності закликаємо особливо тих, кого Господь наділив владою приймати необхідні рішення на політичному рівні задля відновлення миру і безпеки в Європі. А всіх віруючих та людей доброї волі знову закликаємо до усильних мо-

литов за припинення агресії і відновлення тривалого та всеохопного миру в Україні.

Переконані, що Господь є з нами в наших стражданнях і бідах, що Він почує наші спільні благання та молитви, і завдяки скоординованим зусиллям міжнародної спільноти ми зможемо припинити кровопролиття, захистити гідність людини та відновити життєдайний мир.

Львів-Брюховичі, 10 вересня 2014 року Божого

НІМЕЦЬКІ ЄПИСКОПИ ЗАКЛИКАЛИ ЗАХИСТИТИ УКРАЇНУ

Конференція Католицьких Єпископів Німеччини закликала світовий політикум захистити територіальну цілісність та суверенітет України. У зверненні єпископів йдеться про те, що згідно з «Будапештським Меморандумом», США, Великобританія та Росія виступили гарантами цілісності України. Заяву від Конференції Німецьких Католицьких Єпископів озвучив Єпископ Трієру Штефан Аккерманн, виступаючи на відкритті чергової сесії Синоду Єпископів УГКЦ у Львові 8 вересня. Паралельно заява була оприлюднена в Бонні.

Єпископ Аккерманн зазначив, що під час революції гідності Українська Греко-Католицька Церква отримала повагу і визнання далеко за рамками національних кордонів України. Духовна і пастирська турбота про демонстрантів на Майдані залишиться в пам'яті, як її велика заслуга.

Водночас він запевнив присутніх українських владик, що Католицька Церква в Німеччині продовжуватиме підтримувати Церкву в Україні. Роль Греко-Католицької Церкви, як «великого гравця у побудові громадянського суспільства» в Україні та її діяльність щодо психологічної опіки жертв війни важко переоцінити, сказав гість з Німеччини.

З 1991 року єпархія Трієру, яку нині очолює Штефан Аккерманн, підтримує різноманітні проекти Греко-Католицької Церкви в Україні, зокрема й розвиток Карітас та місцевої Мальтійської Служби.

(РІСУ)

МЕМОРАНДУМ ПРО ГАРАНТІЇ БЕЗПЕКИ у зв'язку з приєднанням України до Договору Про Нерозповсюдження Ядерної Зброї (пункти 1 та 2)

1. Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтверджують Україні їх зобов'язання поважати незалежність, суверенітет та існуючі кордони України.
2. ...Підтверджують їх зобов'язання утримуватися від загрози силою або її застосування проти територіальної цілісності або політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України.

Заклучено в Будапешті 1994 року

СЛОВО ЄПІСКОПА СТЕФАНА АККЕРМАНА (фрагмент)

Не лише через щоденні телевізійні трансляції та повідомлення ЗМІ, але й завдяки різноманітним стосункам між людьми наших країн ми знаємо, який жахливий поворот отримав гідний захоплення демократичний рух в Україні. Після створення незалежної держави в 1991 р. та після т.зв. Помаранчевої Революції в 2004 р., взимку 2013–2014 рр. українці вже втретє – та ще більш одностайно і переконливо – висловили своє прагнення свободи, демократії, прав людини та правової державності під час «революції гідності». Ми, німці, маючи гіркий досвід як з коричневою так і з червоною диктатурою, розділили вашу радість стосовно повалення режиму, який будувався, не в останню чергу, на корупції та вважав себе зобов'язаним окремим олігархам, а не благу всього суспільства.

Наша спільна радість тривала не довго. Якщо переможці Помаранчевої Революції самі себе позбавили шансів на демократичне оновлення через розбрат та партикулярні інтереси, то сьогодні вражаюче прагнення українців до демократії, свободи, правової державності та національного самовизначення у спільному європейському

Для мене велика честь та радість, що я, як представник Єпископської Конференції Німеччини, маю можливість сьогодні бути спільно з вами з нагоди відкриття Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви. Передаю вам щирі вітання та побажання Божого благословення від Голови Єпископської Конференції Німеччини кардинала Райнхарда Маркса, до яких я додаю мої власні побажання та побажання всіх членів Німецької Єпископської Конференції. Перед лицем тяжкої та гнітючої ситуації, в якій на даний момент перебуває ваша країна та ваша Церква, нехай ці побажання Божого благословення будуть для вас насамперед знаком співчуття та солідарності всієї Католицької Церкви в Німеччині.

домі ставиться під загрозу ззовні через війну, яка ведеться потайки, приховуючись під зовнішніми формами громадянської війни. Всупереч всім загрозам Україна отримала легітимного Президента завдяки вільним і демократичним виборам. Однак ми з вами продовжуємо сподіватися, що, всупереч систематичній дестабілізації зі сторони Росії, незабаром вдасться провести також загальні, вільні та прозорі парламентські вибори, щоби демократичне оновлення країни отримало політичну та конституційну гарантію. Однак ці сподівання затьмарюється постійно зростаючою загрозою того, що конфлікт, який ще досі вівся приховано, кожної миті може різко обернутися у відкрити війну.

Греко-Католицька Церква та інші Церкви в Україні духовно окормлювали та підтримували мужніх демонстрантів на Майдані. Одночасно вони зробили свій внесок в те,

щоб небезпечний конфлікт з державною владою не загострився ще більше. Завдяки цьому вони досягли великого успіху, та здобули великий авторитет далеко за межами України, що допоможе їм протистояти також новим викликам. Після того як внутрішній конфлікт перетворився на зовнішній, їхня душпастирська турбота звернена уже не на демонстрантів, а на солдатів. Сьогодні вмирає все більше і більше людей, навіть тих, які не воюють. Поряд з загиблими солдатами доводиться оплакувати дедалі більше заручників, жертв катувань та вбивств, і все більше цивільних, які знайшли свою смерть під бомбами лише через те, що мешкали на перехресті внутрішнього та зовнішнього конфлікту.

Дорогі співбрати у єпископському служінні! Мене та Католицьку Церкву в Німеччині переповнюють сором та скорбота через те, що ми мусимо спостерігати ці страждання

і при цьому не в змозі нічого змінити в їх причинах. Звичайно, ми засудили анексію Криму як таку, що суперечить міжнародному праву. Звичайно, ми звертаємося до політиків нашої країни, щоб вони нагадували країнам-гарантам Меморандуму від 1994 р. про їх відповідальність за гарантії політичної та економічної незалежності, і територіальної цілісності України. Але конкретно, нам, Церкві в Німеччині, залишається лише заступатися і підтримувати Церкву у вашій країні. Те, що ми робимо через добродійну організацію «Реновабіс» та за допомогою багатьох епархій вже майже протягом двох десятиліть для Церкви в Україні, вам відомо. Як ми можемо їх підтримувати, це, наскільки мені відомо, вже обговорювалося.

Греко-Католицька Церква в Україні є важливим дієвим суб'єктом у розбудові громадянського суспільства. Вона може і вона буде сприяти тому, щоб зберігалось та посилювалось усвідомлення того, що політики та суспільство зобов'язані опікуватися громадським благом. Але вона потребує правового статусу, який би захищав та гарантував їй не тільки її літургичні функції, але й суспільну активність. Якби в рамках подальшого розвитку дійшло до змін існуючої

або до створення нової Конституції, це могло б стати гарною нагодою для того, щоб нарешті надати Церкві чітко визначений та гарантований правовий статус. Для цього потрібна підготовка лобістська та освітня робота в суспільному та політичному просторі, яку ми готові підтримати як змістовно так і персоналом.

Одна з сильних сторін Української Греко-Католицької Церкви полягає в усвідомленні центрального значення парафії не тільки для релігійного, але також для суспільного життя вашої країни. Я переконаний, що «Реновабіс» буде і надалі підтримувати пов'язані з цим пасторальні проекти та ініціативи. Це включатиме також зусилля у сфері діяльності з примирення та загоєння духовних ран, які наносяться сьогодні. Душпастирство буде все більше включати також допомогу у подоланні душевних травм. Тут також ми радо пропонуємо підтримку Церкви з Німеччини.

Дорогі співбрати! Дякую вам за можливість звернутися до вас сьогодні, і хочу вас запевнити, що в ці лихі часи ми будемо супроводжувати та підтримувати вас та всіх віруючих своїми молитвами. Нехай Господь Бог почує наші молитви та надішле вам та Україні жаданий внутрішній та зовнішній мир.

МОЛИТВА ПРО ПЕРЕМОГУ НАД ВОРОГАМИ НАРОДУ

Господи Боже наш, премудрістю Своєю і словом єдиним Ти увесь людський рід сотворив. Ти сотворив усе невимовною Твоєю силою і все тобі можливе і ніщо неможливого Тобі нема. І часи і літа Своїм Божественним повелінням ти узгодив і зібрав і сотворив єдиний сей видимий світ, і простер його як шкіру, і предивним множством згущених зір строкатим зробив, і законами рух їм визначив, і положення встановив, і увесь світ досконалим вчинив Ти і вчинив його нам на користь.

Сонце Ти поставив правити днем, а місяць ніччю, землю ж пусту і порожню, темрявою вкрити преобразив Ти на доброту для людського естества. І на всім у морі сущим і птицями в небесах і над всім на землі чоловіку владарювати повелів еси, щоб підтримувати порядок усього створіння.

Ти і множество незліченне – рід єврейський з Єгипту вивів у єдинодумстві і прагненні Землі Обітованної, посылаючи Мойсея, поставляючи над ними правицею Своєю і кріпкою сили Своєї провідника їм, єдиного вождя і начальника тоді подав їм. І його обдарував ти мудрістю в управлінні, щоб зберегти народ Свій під покровом Своїм всемогутньою рукою своєю неушкодженим від багатьох і різноманітних ворогів. Ти і нині, Святий Царю Слави, провід народу нашого, що його він обрав собі, благослови премудрістю, порадою доброю, кріпкою, силою і мужністю. Даруй же нам милостиво перемогу над ворогами безбожними, що напосідаються на нас.

І як колись з Авраамом ти подорожував еси, вивівши його з Уру Халдейського і ворогів його Божественною силою Своєю у руки його віддав еси, так і нині, покійно молимо Тебе, рабам своїм, будучи з ними, покори ворогів наших під ноги наші. Як колись Мойсеєм єврейський рід від гіркої роботи на фараона визволив, потопивши ворогів їхніх могутньою Своєю

Петро Могила з розпису в церкві Спаса на Берестові в Києві

(З Требника митрополита Київського Петра Могили)

Молитва. Довоєнна світлина з Гуцульщини

рукою. Так і нині рукави воїнів наших від ворогів, що воюють проти нас, визволи нас, всесильною рукою Твоєю перемагаючи.

Гедеона силою Твоєю укріпив Ти, і ним супротивників багатьох переміг, і в ніщо їх обернув, і нині рабів твоїх, війство наше небесною силою мужніми і кріпкими сотвори, і переможи і зітри ворогів наших.

Як колись Царя і Пророка Твого Давида на прегордого богохульника борця Голята укріпив еси і тим Голята принизивши погубив. Так і нині христололюбиве війство наше силою правиці Своєї укріпи, сміливості й сили до боротьби дай їм, і страшними і грізним для ворогів наших вчини, щоб тільки-но побачивши їх вороги наші хоробрість свою у втечу перетворили, і щоб вороги наші впали їм до ніг Ангелом Твоїм гонені й уражені.

Святий Господи Боже наш, почуй нині голос моління нашого, недостойних і смиренних рабів Своїх і не дай, щоб нечестиві впливали на долю вірних Твоїх. Але подай народові нашому мирне і спокійне царство, вибав нас від всякого повстання і громадянської війни і нападу чужинців, і вищим від усіх бід й нужд сотвори. Всяку ворожечу й змову, що піднімається проти народу нашого зруйнуй. Вчини його силою Твоєю непереможним і від всякої ворожої пропаганди і нападу нездоланим. Військо його усюди і завжди проти ворогів його укріпи, і в єдинодумстві і праведному послусі тримай. І мир глибокий і спокійний подай. Подай народу благовірному нашому завжди перемогу над супротивниками, і на землі, і на морі, і в повітрі. Все корисне для душі й тіла подай народу нашому. Щоб перемігши у війні цій, молитвою і єдиними устами, і єдиним серцем ми Тебе прославляли Всемогучого Бога. Бо Ти еси Цар миру, і Спас душам нашим, і Тобі славу віддаємо Отцю, і Сину, і Святому Духу, нині, і повсякчас, і на віки вічні. Амінь

(«Католицький Оглядач»)

Чи спочиває коли твоє око на хресті? Це знаряддя ганебної смерті; на ньому Божий Страдалець дав прибити себе страшними цвяхами, потерпів глибокі та болючі рани! Ісус, воплощений Син Божий, окривавлений і всіми опущений, довершив тут мученичою смертю життя повне трудів. Зовеш Христа своїм Відкупителем. Отже, щоб тебе спасти від гріха, зійшов Він на землю, на ній жив, навчав, творив чудеса, трудився, страдав і вмер.

висть, твоє забуття на Бога, це ті кати, що б'ють Ісуса, через те й ти занурюєш руки в крові Сина Божого!

Однак найстрашніша річ це те, що Кров Христова часто остає пролита без хісна для тебе, ба, навіть стає загибіллю твоєю, а хрест Його свідчить

9 вересня 1944 поміж урядами Української ССР і Польщі було підписано угоду про «обмін населенням». На практиці це означало початок процесу «чищення» Закерзонського Краю від сотень тисяч українців. «Обмін» завершився в 1947 році операцією «Вісла», коли з Закерзоння депортовано останніх 150 тисяч українців. На світліні Дарека Висов'яка залишки українського цвинтаря в Білінарці.

Чи ж ніхто інший не міг змити провини твоєї, лиш Богочоловік? Ні, ніхто не міг цього. Причина цього така, що образа безконечної Істоти вимагає безконечної покути, коли надолуження має бути повне. Отже одна лиш Божа особа, що спосібна була приймати на себе людську природу, могла увільнити тебе від первородного та твого власного гріха.

Коли так, то хто є причиною стра-

про гріх, як його оцінює, як поважно глядить на нього, скільки клопотів завдав він самому Богові і як то він є під деяким оглядом нещастям Його. Розваж це та плач над своєю легкодушністю.

Тим часом то ще не все. Через гріх відновлюєш до деякої міри терпіння та хресну смерть Спасителя. Але й на тім не кінець. Коли допускаєшся Божої образи, нівечиш, що так скажу, попередне своє відкуплення. Коли б Ісус

проти тебе. Знаєш, така є прикмета Крові Агнця Божого, що коли вона на кого не впливає цілюще, то завдає йому рани; коли кому не приносить благословення, то стягає на голову його прокляття. Таке прокляття стягнула вона на тих, що кричали: «Кров Його на нас і на діти наші!»

Коли грішиш, то погорджуєш ласкою Божою, котра тільки варта, що Кров самого Ісуса Христа; відсіль через гріх відки-

» Коли допускаєшся гріха, то робиш так, неначе б ти хотів, не зрікаючись відкуплення, змусити Христа, щоб знов став чоловіком і терпів за тебе »

дань і смерті Христа? Це ти та твої гріхи! Задля твоїх провин шматували Його тіло, задля твоїх гріхів Його замучили. На Нього зложив Бог гріхи всього світу. Смерті Він сам посвятився, його зачислили до злочинців; взяв на себе гріхи багатьох і молився за грішників. Віддався несправедливому судді Той, що взяв твої гріхи на себе й на дерево хресне, щоби ти вмер для гріха, а жив для правди. Через Його рани ти прийшов до здоров'я. Так! Це гріх причиною, що Ісус умер на хресті. Без гріха не потреба було б ані Його хресної смерті, ані взагалі не була б вона наступила. На шиї того невинного Агнця тяжили гріхи всіх часів, всіх народів, всіх одиниць.

А може саме твої були Йому найприкріші? Звичайно, шукаєш причини терпіння і смерті Ісуса виключно серед жидів. Добре – але знай, що вони хоч мають на собі вину, однак були оруддям невидимої руки справедливого Бога. На Ісуса, що не знав ніякого гріха, поклав Бог всі людські гріхи й замість на нас, на Ньому виконав кару, на Ньому пошукав собі заплати, щоб ми були праведні в Христі.

Після цього можеш собі представити, юначе, що думає Отець небесний

ще не був умер, то тепер прийшлося б Йому вмирати через твої провини. Ти спричинюєш Йому нові терпіння, ти завдаєш Йому нові смертні рани, бо сповняєш такі гріхи, які не можуть без покутування Ісусового допустити відпущення. Це правда, Христос воскрес із мертвих, другий раз вже не вмер і смерть не має над Ним влади, але коли допускаєшся гріха, то робиш так, неначе б ти хотів, не зрікаючись відкуплення, змусити Христа, щоб знов став чоловіком і терпів за тебе.

О, мій Ісусе – скажи собі, юначе – Ісусе, чи ж я мав би бути так нерозумний і без серця, щоб Тебе ще раз зраджувати й у кайданах тягати від суду до суду, від Анни до Каяфи, від Пилата до Ірода?! Чи ж я мав би Тебе висмівати, бичувати, терновим вінцем вінчати, нижче Варави ставити, з розбишаками лучити, тяжким хрестом придавлювати, потім до нього прибивати Тебе і проливати Твою Кров, жовцю Тебе поїти та Твій бік копієм проколювати?

Не говори, що так не думаєш і так не робиш! Приглянься, а побачиш, що це таки неправда. Твоя гордість, твоя непоміркованість, твоя нечистота, твоє ліниство, твій гнів, твоя за-

даєш, погорджуєш, збезчещуєш, топчеш ногами саму Кров Христову. Це страшно, Кров Спасителя ногами топтати! Але як думаєш, чи мав би ти її не лиш збезчещувати, а ще до деякої міри й видавати пеклові? На жаль і це правда. Ось саме в проклятих осягає сатана перемогу над кров'ю Ісуса. Вона є на кожній відкупленій душі, а та душа попадає через гріхи в пекло й там хулить на вічні віки Бога й Його всемогутність і доброту, хулить Христа та Його терпіння і Кров. Так! Бог, котрий нікого так не любить, як свого Єдинородного Сина, засилає душу, Кров'ю Христа відкуплену й помазану в пекло, а то за її гріх! Отже що ж таке гріх?

Гріх і хрест, це загадочний, але й ясний зв'язок! А тепер, юначе, глянь у погасаюче око прибитого до хреста Ісуса! Чи усвідомляєш собі й чи розумієш свої гріхи? Коли ні, то ти твердіший від скелі, що часом тріскає: ти більше нечулий від заходячого сонця, більше закамений від того гробу, що отвірився колись при смерті Богочоловіка! Тоді до тебе відносяться слова Спасителя: «Не плачте надо мною, лиш над собою, бо коли так діється з зеленим деревом, то що ж станеться з сухим?!».

«Голос Христа Чоловіколюбця»

КОРОТКО

КАТОЛИКИ ФРАНЦІЇ МОЛЯТЬСЯ ЗА УКРАЇНЦІВ

«Ми уважно стежимо за відродженням української держави і, водночас, за тяжкими випробуваннями, які випали на її долю», – про це під час Синоду Єпископів УГКЦ сказав владика Жерар Докур, представник Французької Єпископської Конференції. «В цих обставинах, гідне подиву ваше безперестанне намагання свідчити Добру Новину Христа», – зазначив ієрарх, згадуючи ситуацію в Україні. «Владика Борис Гудзяк, член Синоду Єпископів УГКЦ та Французької Єпископської Конференції, постійно інформував нас про події останніх місяців. Приналежність владика Бориса до обох структур є свідченням постійного єднання обох наших Церков», – підкреслив єпископ. У своєму слові він також наголосив, що впродовж довгих років страждань, український народ та УГКЦ показали всьому світу що «ні смерть, ні життя, ...ні теперішнє, ні майбутнє, ...ніщо не зможе нас відлучити від Божої любові, що в Христі Ісусі, Господі нашим». (Департамент Інформації УГКЦ)

К

АРХІЄПІСКОП МОКШИЦЬКІ ЗАКЛИКАВ УГКЦ ПОВЕРНУТИ ХРАМИ

Латинський митрополит Львова М. Мокшицькі звернувся до єпископів УГКЦ з закликом повернути храми, що належали колись римо-католикам, а зараз знаходяться у використанні спільнот УГКЦ. Виступаючи на відкритті Синоду Єпископів УГКЦ, він висловив жаль з приводу «дискримінації вірних латинського обряду зі сторони греко-католицького духовенства». (...) «Говорю про це з надією, що незакінчені справи не буде потреби представляти Святому Отцю на візиті ad limina Apostolorum», – зазначив латинський Архієпископ. (CREDO)

К

НА БУКОВИНІ ОДРАЗУ ДВА СЕЛА «ВТЕКЛИ» ВІД МОСКОВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ

Майже 90% парафіян села Мілієве проголосували за перехід під юрисдикцію УПЦ Київського Патріархату. Сільський голова розповів, що розмови про зміну патріархату поміж людей ходили давно. Останні події на сході України і відношення до них очільників Московської Церкви – остаточно зміцнили наміри вірян. Одразу із Мілієвською церквою у Київський Патріархат перейшла церква сусіднього села Кобаки. Подібних випадків останнім часом більше, оскільки люди починають розуміти зв'язок поміж війною на Сході України та московською Церквою, яка досі не засудила агресора. (ТСН)

К

НІМЦІ ПІД РУПОРОМ КРЕМЛЯ

Німецька аудиторія не готова до наступу російських медіа німецькою мовою. Про це в ефірі Громадського Телебачення повідомив Борис Райтшустер, німецький журналіст, автор низки книжок про В. Путіна. «Скоро буде Russia Today німецькою, і ця інформаційна війна, вона дуже сильна і німці до цього дуже погано підготовлені. Західна людина не розуміє цього, що відбувається в Росії. І на цьому дуже гарно грає кремлівська пропаганда. У нас до цієї пропаганди антигенів немає. Наша імунна система це не розпізнає. Ми дуже безглуздо, наївно потрапляємо в цю пастку», – сказав він. (А.Ф.)

ЗЦІЛИТИСЬ ВІД КОРУПЦІЇ

Сьогодні часто говориться про корупцію, насамперед у тому, що стосується політичної діяльності. Її викривається у різних суспільних середовищах. Ієрархи часто говорять про «моральну кризу», яка пронизує багато інституцій. Врешті, загальна реакція перед обличчям певних фактів, які вказують на корупцію, настільки зросла, особливо через почуття безсилля в пошуках шляхів її подолання, що це викликає масові протести. Йдеться про час, коли дійсність корупції особливо унаглянюється. Про це ще 2005 року у книзі «Корупція та гріх. Кілька думок на тему корупції» писав Буенос-Айреський архієпископ кардинал Хорхе Маріо Берґольйо, теперішній Папа Франциск.

Автор наголошує на тому, що будь-які прояви суспільної корупції є нічим іншим, як наслідками зіпсованого (корумпованого) серця. Пригадаємо, що слово корупція походить саме з латинського *corrupture* – псувати. Без зіпсованих сердець не було би суспільної корупції. Адже, як навчав Христос: «Те, що виходить з людини, – те осквернює людину. З нутра бо, з серця людини, виходять недобрі намісли, розпуста, злодійство, вбивство, перелюби, заздрість, лукавство, обман, безсоромність, заздрий погляд, наклеп, бундючність, безглуздя. Уся ця погань виходить із нутра й осквернює людину» (Мк 7, 20–23).

Зіпсоване, корумповане серце. Ось де слід шукати головну причину. Чому серце псується? Чому його уражає корупція? Серце не є остаточною інстанцією людини, замкненою у собі. Взаємини не зупиняються на ньому, серед них і моральні стосунки. Люд-

ське серце є настільки серцем, наскільки здатне входити у спілкування з іншим; наскільки здатне до чогось пристати, любити чи заперечувати любов, тобто – ненавидіти. Саме тому Ісус, закликаючи пізнавати своє серце, як джерело наших вчинків, звертає нашу увагу на остаточне спрямування нашого неспокоїного серця: «Бо де твій скарб, там і буде твоє серце» (Мт 6,21).

Отож, завдання пізнати серце полягає у тому, щоб пізнати скарб, на який це серце посилається, чи це скарб, який його визволяє та наповнює, чи руйнує та поневолює. І в цьому останньому випадку мова йде про той скарб, який псує, корумпує серце. Таким чином,

корупція, особиста чи суспільна, переходить до серця, як її автора та охоронця, а від серця йде до скарбу, до якого воно прив'язане.

Варто добре замислитися над цим фактом, щоб краще зрозуміти це явище, і щоб це зрозуміння допомогло нам уникнути того, що корупція перетворилась у загальне поняття, в одне із тих слів, якими послуговується культура, що намагається приглушити силу того єдиного Слова, яким є Слово Боже. Буде корисним заглибитися у внутрішню структуру стану корумпованості, відчувши тягар нечесності та зла, які вона несе в собі, пам'ятаючи про те, що хоч корупція і є станом, тісно пов'язаним із гріхом,

вона в дечому від нього відрізняється. Крім того, варто описати спосіб діяння людини із зіпсованим серцем, який є відмінним від особи-грішника. Врешті, познайомимося із деякими формами корупції, з якими Свого часу зустрівся Ісус.

Особлива форма корумпованості може бути притаманною навіть і релігійній особі. Очевидно, що вона може носити в собі зіпсуття, схоже до того, яке притаманне усім смертним, але варто звернути увагу на те, що автор називає «малою корумпованістю», тобто, що така людина може мати «легко зіпсоване» серце, тобто, її чесність стосовно Ісуса Христа є певною мірою «паралізованою». Чи можливо, щоб духовна особа могла стати учасником корумпованого середовища, чи існує можливість часткового або легкого зіпсуття її серця? Ці питання також є частиною аналізу, присвяченого явищу корупції. Все це вимагає вивчення з різних точок зору, пам'ятаючи про те, що слово «корупція» сьогодні стало багатозначним, тому існує небезпека спрямовувати роздуми у якнайвищійшому для себе руслі.

Радіо Ватикану

ХГ

ЗАЯВА ПАТРІАРХА ФІЛАРЕТА

Зі Священного Писання ми знаємо, що два великі гріхи, вбивство і неправда, знаходяться у тісній єдності між собою, адже начальником і натхненником обох є диявол. Тому всякий, хто віддається цим гріхам, за словами Спасителя, має батьком своїм диявола.

«Від усякого, кому дано багато, багато й вимагається, і кому багато довірено, з того більше й питають» – говорить Господь Ісус Христос (Євангеліє від Луки 12:48). В руки згаданого правителя дана велика влада, але ми і весь світ є свідками того, що цю владу він обернув не на творення добрих діл, а на зло.

Саме з його волі засоби масової інформації очолюваної ним країни вдень і вночі, багатьма мовами світу, розповсюджують цинічну брехню про Україну, сіють ворожнечу проти українського народу, проти нашого прагнення бути незалежними та будувати власну суверенну державу, спонукають кровопролиття і вбивства на Донбасі.

Сам він говорить відверту і явну неправду: організовуючи та засилаючи в нашу державу вбивць-найманців – каже про «внутрішній конфлікт», до якого він нібито не причетний; направляючи в Україну підлеглі йому війська – всюди публічно заявляє, що цих військ немає. В той час, коли в Україні загинули воїнів, захисників Вітчизни, ховають як героїв – загинули на Донбасі воїнів його країни ховають таємно, ретельно приховуючи правду про обставини їхньої смерті.

Цей правитель цинічно бреше, кажучи, що очолювана ним країна не є стороною конфлікту в Україні –

З великим жалем зобов'язаний вголос сказати, що серед правителів світу цього, які за фактом хрещення належать до Православної Церкви, виявився справжній новий Каїн – не по імені, але по справах. Справи ці свідчать, що згадуваний правитель, як і перший в історії братовбивця Каїн, підпав під дію сатани.

хоча саме він зробив все для того, щоби розпалити цей конфлікт і підтримувати його.

Бачачи це і, як Патріарх, несучи відповідальність перед Богом за православний український народ, стверджую: найбільша провина за все це лежить на згаданому пра-

Раніше вже багато разів звучали публічно заклики до цього правителя та його поплічників: одуматися, припинити сіяння зла і смерті, розкаятися. Але, здається, що він залишається глухим до цих закликів і лише примножує зло, бо в нього, як в Іуду Іскаріота, увійшов сатана.

витель. В його волі і владі – негайно зупинити смерті та кровопролиття, але він заради гордині своєї продовжує примножувати зло. Він називає себе братом для українського народу, але насправді він за ділами своїми істинно став новим Каїном, проливаючи братню кров та брехнею облутуючи весь світ.

Однак маючи надію на милосердя Боже до всіх грішників, зберігаємо ще сподівання і на покаяння цього правителя та звертаємо до нього заклик мільйонів людей: зупиніться, припиніть примноження неправди і вбивств, одумайтеся! Бо своїми вчинками ви відлучаєте себе від Православної Церкви і Бога, прирікаєте

себе на ганебний кінець цього життя і на вічне осудження до пекла – в житті майбутнього віку. За всю кров, яку з вашої волі пролито, і зло, за вашим наказом вчинене, кара ваша буде такою, як кара братовбивці та неправдомовця Каїна – прокляття і вічне осудження.

Якщо не покається, на вас справдяться слова Писання: «Він полюбив прокляття, воно і прийде на нього; не побажав благословення, – і воно одійшло від нього. Нехай він одягнеться в прокляття, наче в одяг, і нехай увійде воно, як вода, в утробу його і, як олива, в кості його; і нехай буде воно йому як одяг, в яку він одягається, і як пояс, яким він завжди підперізується. Ось така відплата від Господа ворогам моїм і тим, що говорять зло на душу мою!» (Псалом 108:17–20). Від цієї кари вас може врятувати лише щире покаяння, засвідчене ділами, а не улесливі слова залежних від вас церковних ієрархів на чолі з Патріархом очолюваної вами країни.

Закликаю також віруючих в Україні молитися за справедливий суд і достойну відплату від Бога цьому правителю. Не бійтеся його сили, бо перед силою Богом вона є ніщо, і хоча стало серце його жорстоким, як серце давнього фараона, але і кінець сили його – близький.

Згадайте, браття і сестри, слова Писання, і нехай серце ваше не має сумніву, що правда і сила Божа переможе новітнього Каїна і нового фараона, з рабства якому виводить Господь Україну.

Закликаю Боже благословення на Україну і на наш побожний народ!

Філарет, Патріарх Київський і всієї Руси-України

25 років тому здійснилось...

З БІОГРАФІЇ ІЄРОМОНАХА ПОРФИРІЯ ЧУЧМАНА

Юнак задумався, чи має покликання до нашого життя. Він вирішив спитати поради в одного старенького монаха. Той сказав: «Ти є ще дуже молодий, і для тебе краще буде піти у світ, відслужити у війську, а потім, якщо будеш відчувати покликання, то вступай до монастиря. Але хочу дати тобі таку раду: кожного дня молися три рази «Богородице Діво» про добру долю».

Петро відслужив у війську, навчився кравецького ремесла, мав можливість одружитися, але відчував, що майбутнє його життя має продовжуватися серед чернечої братії. Він справив прощальний вечір для молоді і повідомив, що вступає до монастиря. Всі сприйняли це як жарт, але наступного ранку переступив монастирську браму, щоб вповні присвятити своє життя служінню Богові і людям. Це було в листопаді 1932 року. А вже в 1935 році новика Петра відправили до с. Дора, де було засновано монастир св. пророка Іллі, у якому пройшло все подвижницьке життя старця.

Народився Петро Чучман 25 травня 1906 року в селі Унів у багатодітній глибоко віруючій родині. Змалку відвідував монастир, а маючи 13 років навіть замешкав там на якийсь час. Через кілька років ігумен Климентій Шептицький сказав: «Ти, Петре, уже дорослий, тому повинен вирішити, чи вступаєш до новіціату, чи повертаєшся додому».

Брат Петро був одним із перших, хто налагоджував життя новоствореного монастиря. За благословенням отця Климента він розпочав вчити кравецтва хлопців, бо сам був добрим фаховим кравцем. Наближався час випробувань, час ісповідництва.

Під час війни монахи в Дорі переховували двох радянських воїнів, чинили й інші діла милосердя. Їжею, яку їм приносили люди, вони охоче ділилися, допомагали хворим. При відступі німецько-угорських військ монахів арештували, бо з боку монастиря одного разу хтось вистрелив. З Дори до Яремча їх вели з піднятими руками, били, знущалися, три доби не давали нічого їсти. Ось-ось мали розстріляти, але коли їх побачив угорський генерал, то не вагаючись відпустив.

З 1946 р. радянська влада заборонила мо-

Отець Порфирій разом з отцем Йосифом Міляном, нині єпископом Київської Архієпархії УГКЦ

нахам перебувати в монастирі, розпочалося підпільне життя. Монахи розміщувалися в одній кімнатці. Раненько вставали до молитви, а після Служби Божої ця сама кімната служила кравецькою майстернею. Схм. Порфирій продовжував вчити молоді і кравецтва, і молитви.

У липні 1966 р. у м. Львові у приватному помешканні владика Іван Слизок висвятив брата Порфирія на диякона і священника. Невдовзі монахам вдалося збудувати неподалік зачиненої церкви будинок. Щоденно багато людей приходило сюди з проханнями про молитву та допомогу у зціленні душ і тіл. Влада попереджувала монахів, щоб вони не приймали людей, штрафувала. 15 лютого 1968 року міліціонери увірвалися до хати і застали близько ста осіб, які брали

участь у Святій Літургії. Отця Порфирія засудили до двох років тюремного ув'язнення. На засіданні суду прокурор зневажливо висловився про митрополита Андрея Шептицького. Підсудний єромонах відповів: «Ви чули або читали про Митрополита, а я його бачив і знав особисто, я розмовляв з ним. Він був великою і доброю людиною. Україна ще довго буде чекати на такого апостола, як Шептицький».

Отець Павло, вже будучи в поважному віці, ніколи не упускав нагоди приїхати на рідну землю, особливо в часі Успенського відпусту або травневої прощі. Сидячи на подвір'ї Унівської Лаври він зі сльозами на очах не переставав благословляти численних прочан. Не знав, чи зможе повернутися сюди наступного року. Одного січневого дня старець повернувся до рідного села уже назавжди. 25 січня 1991 року закінчилася земна мандрівка отця Павла. Згідно зі заповітом, він був похований на Чернечій Горі в Уневі.

За матеріалами <http://studyty.org.ua>

ХГ

У ХВИЛИНУ ЗНЕВІРИ

Ворогу споглядаємо прямо в очі. Стоїмо і не відводимо погляду, адже ми знаємо напевно: уб'ють. Розвернись, повернись спиною – уб'ють. Тому українці стоять. Не бояться. І не страшно умирати. Смерть і так неминуча. Скільки разів нас убивали... Нищили найголовніше і найцінніше – людську гідність. Убивали в нас людину. Не вийшло. Не змогли, падлюки. Так не можна поводитись з українцями.

Важко підбирати слова. Важко знаходити ґрунт, щоб спертися і не упасти. Важко стримувати емоції. Але ж... треба. Треба знаходити опору. Треба продовжувати рух навіть тоді, коли розпука вкрай давить. Навіть тоді, коли не залишилося жодної надії. Треба знаходити в собі силу. Набиратися сили з себе, коротячи власне життя ради того, щоб вистояти тепер.

Тепер хочуть нас знищити фізично. Вбити, замучити, вимордувати. Щоб навіть пам'ять щезла. Щоб ніколи і ніхто не дозволив собі більше вимовити оце слово «українець». Загнати цілий нарід в землю. Перетлумачити його суть. Зруйнувати все до основ, що тільки можна – як в Чечні. А тоді, коли наступить мертва тиша, на кістках цілого народу продовжити будувати імперію – як в Чечні.

Проти нас постала велетенська і непроглядна тьма аж до самого Уралу. І немає надії зупинити наступ тьми.

Найменшої. Не зможемо. Розум підповідає, що як тільки ми б не спротивлялися – цю тьму нам не зупинити. Орда надто чисельна. Ми не зможемо перемогти в цій битві. Чого ж ми тоді стоїмо? Чому наші коліна тверді і ми не падаємо? Стоїмо і визиваючи посміхаємося, прямо в тьму?

Ми віримо! І цієї віри нікому в нас не відібрати. Ми віримо, що разом з нами Бог. Ми знаємо, що разом наш брат – українець. З нами правда. А ще з нами наші жінки. Тому, ми не одні. І саме це додає сили. «Воля або смерть!» Українці

будуть помирати не маючи шансів на перемогу.

І навіть якщо в даний момент тьма здається непроглядною; навіть якщо поразка іде за поразкою – зберігайте гаряче серце і холодний розум. Бережіть свою країну і свою державність. Бережіть український дух та пам'ять предків. Адже, все тільки починається. Українці мусять вступити в новий бій. А коли він закінчиться – вступити в наступний. І українці в цей бій вступають.

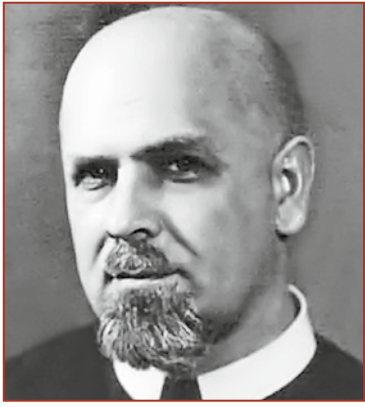
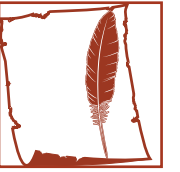
Схоже, українсько-російська війна буде довгою. Про-

те, щоб не сталося – не падайте у відчай. Прийде час і ми знову зустрінемося з тими, кого були втратили. Однак, поки наш час не прийшов – дивіться ворогу прямо в очі. Визиваючи. Упевнено. Без вагань. І нехай вас зігриває надія: ніч колись обов'язково закінчиться. І коли це відбудеться – настане наш поранок.

Петро Шуклінов (з Фейсбука)

Текст написаний 30 серпня і нав'язаний ситуацією після поразки українських вояків під Іловайськом. Тоді неочікувано в Україну масово вторглися регулярні частини російської армії і деякі українські підрозділи опинилися в котлі. Українці зазнали болючих втрат. Сумний настрій від цих подій оповив всю країну... (Андрій Фецин)

[З літопису християнської України]

ВІДКЛИК ІЗЯСЛАВА ДО РИМУ: МІСІЯ ЯРОПОЛКА

Салерно, Італія, катедральний храм, поховання святого папи Григорія VII, Петрового Намісника в роках 1073–1085. Святого поминають 25 травня

З днем 22 березня 1073 р. скінчилося в Києві друге правління Ізяслава, виконуване на основі договору з 1067 р. між старшими Ярославичами й за визначеними умовами, між якими було й настановлення нового митрополита в Києві, в єднанні з Візантією.

Справді, вже в 1069 р. по'являється в Києві митрополит Юрій, грек, який повів інтенсивну кампанію проти римських настанов Ізяслава, паралізуючи його почини. Кульмінаційною точкою цього п'ятиліття була спільна прослава святих князів Бориса і Гліба в дні 2 травня 1072 р., в якому антиукраїнська церковна політика Візантії, в особі митрополита Юрія, знайшла своє всенародне осудження. Щоб рятувати ситуацію, митрополит просив привселюдно прощення. Та воно не було дане митрополитові Ізяславом, і він мусів виїхати в Візантію, звідкіля вже більше не повернувся так, що до 1086 немає згадки про митрополита в Києві.

Та Візантія не дала за виграну і не могла простити Ізяславові цього нового упокоєння. Десь на початку 1073 р., без якоїсь достатньої причини, між старшими Ярославичами постає спір, про предмет якого нічого не згадує літописець, за причини подаючи – диявольське навіяння і жажду влади в Святослава Чернігівського. Нам здається, що тут діяла якась стороння рука, пустивши вістку, буцімто Ізяслав переговорює з Всеславом Полоцьким проти Святослава і Всеволода. Хто кинув цю підозру, не знати, але оба Ярославичі зареагували, і Ізяслав мусів уступити з Києва, а 22 березня два переможні Ярославичі вступили в Київ і на столі Ярослава засів Святослав. Така була ситуація в Києві в першій половині 1073 р.

Друге вигнання Ізяслава записує літописець такими словами: «І пішов Ізяслав між ляхів, взявши велике майно, кажучи: цим найму військо. Але все це забрали поляки та й витурили його від себе», тобто ограбивши – прогнали. Більше того, Польща старалася витягнути з київських непорозумінь і сварок більше користи для себе. І тому за ціну нейтральності і неінтервенції в справі Ізяс-

лава, вона одержала навіть допомогу Києва проти Чехії та Німеччини. Тим-то Ізяслав подався далі на захід, до Німеччини, сподіючись знайти підтримку в західно-римського імператора Генріха IV. На початку 1075-го року прибув Ізяслав до Майнцу, на двір Генріха. Хоча Генріх IV слідував за подіями в Україні, проте, крім дипломатичної інтервенції, міг зробити фактично дуже мало, зайнятий внутрішніми труднощами в

бранд, дійсний керманіч Римського Престолу та його дуже часто змінних посідачів, прибравши ім'я Григорія VII. Засівши на престолі св. Петра, він, на основі довгого досвіду, зібрав ув одне всі недомагання європейської політики та проголосив свій історичний так званий «диктат папи», яким урегулював найважливі ділянки церковного і політичного життя тодішньої західної Європи, а головню стосунки між ци-

кій справі. Апелювавши, він визнав за папою такий авторитет. Апелював до архиєрея латинського обряду, більше того: до голови цього обряду, патріярха Заходу, коли тим часом його держави та її Церква Київська були безпосередньо зв'язані візантійською церковною надвладдою; значить, він уважав, що звертається до компетентної влади. Апелював до Риму, а не до Візантії, значить: уважав Візантію або

жився, то значить, що на всі ці питання він дав собі позитивну і задовільну відповідь. З становища прихильника візантійського непорозуміння ця відповідь була б тільки одна: здалека від Риму! Отож Ізяслав не був ні політичним, ні церковним сателітом тодішньої Візантії.

Тому спокійно і без якихсь викидів сумління міг їхати Ярополк-Петро на чолі посольської валки до Вічного Міста Риму, виконуючи батьківське доручення. І в Римі знайшов він не тільки гостинне прийняття, зрозуміння й полагождення справи, але далеко більше: знайшов королівську корону для Ізяславового роду та династичне королівське право на столичний город Київ. Так-то чи не від Києва першого почалась велика григоріянська реформа тодішньої Європи, наводючи лад і правопорядок, визначаючи кожному його межі та прикорочуючи надужиття влади. У Рим вступав Ярополк-Петро політичним ізгоем, а виїжджав з нього королем України. З цим 1075-им роком Україна вступала в сім'ю тогочасних суверенних держав, займаючи в ній належне і почесне місце в ранзі королівства, береженого авторитетом верховного апостола Петра і його наступника – Римського Архиєрея, Намісника Христового на землі. Така була тодішня панівна політична доктрина.

Хоч наші літописці, віддалені від місця римських подій тисячі кілометрів, і не віднотували цього факту, а може його усунула пізніша візантійська цензура, то однак збереглися сучасні документи, які дають безсумнівне свідчення про ці події. З цілого XI-го століття збереглося тільки два томи папських писем, і то саме з часів Григорія VII. В першому ж томі, між початковими листами його верховного діловодства, записаний отой лист папи Григорія VII до «Димитрія, короля Русі», тобто до Ізяслава, з дня 17 квітня 1075-го року, а безпосередньо перед ним, однак під датою 20 квітня, лист того ж Папи до «князя Польщі» Болеслава, в якому наказує йому направити заповідяну Ізяславові кривду та віддати загарбане майно.

Це важливі документи, перші, які документують зв'язки України з Апостольським Престолом; тож заслуговують на уважний розгляд і тексту, і їх історичного значення.

о. Атанасій Великий, ЧСВВ

” В Римі знайшов він не тільки гостинне прийняття, зрозуміння, але далеко більше: знайшов королівську корону для Ізяславового роду та династичне королівське право на столичний город Київ ”

своїй державі та спором з папою Григорієм VII. Генріх, щоправда, післав посольство до Святослава, але на чолі посольства стояв близький свояк Святослава – трірський препозит Буркгард, якого сестра була заміжня за Святославом. Очевидно, що в такому характері він не міг як слід і об'єктивно підперти справи Ізяслава, та з Києва привіз Генріхові, – крім багатих дарів, – тільки запевнення в нейтральності Святослава в війні Генріха з Польщею. Тож Ізяславові не залишалася інша земська надія на допомогу.

Але саме на Заході він зорієнтувався й наглядно міг відчутти, що ці всі володарі не були тоді вирішальною силою в справах Європи. Вище цісарів і королів та князів, які глядали своїх дрібних користей, саме в тому часі, по довгих десятиліттях занепаду, виступив на європейську арену ще один, вищий авторитет, в обновленій величчї і силі: Римський Архиєрей, яким тоді саме став Гільде-

вільною і духовною владою, змушуючи дещо згодом Генріха IV до приїзду в Каноссу.

Отож, не знайшовши зрозуміння і допомоги в світських володарів, Ізяслав апелює до Риму, до влади духовної, посилаючи туди окреме посольство, під проводом свого сина Ярополка-Петра, і своєї та його жінки, Гертруди та Ірини. Воно прибуло до Риму десь на початку весни 1075 р., і поробило відповідні кроки й заходи в порученій Ізяславом справі, здобуваючи, може, і нежданний успіх. Та зважаючи на цей остаточний крок, Ізяслав мусів передумати великі думи. До цього змушувала і та важлива ціль, яка була причиною посольства. Треба було переше з'ясувати собі деякі справи. Не думаємо, що помилятимось, коли згадаємо на деякі з них. Вони такі самозрозумілі, що годі сумніватися, щоб знайшлися поза увагою Ізяслава.

Ізяслав апелював до Папи, і то – сповидно і на першому пляні – в політичних справах. Тому мусів мати ясність щодо його компетенцій у та-

некомпетентною у цій справі, або й уважав, що звідтам не сподіватися йому жодної допомоги, може і з-за характеру самого спору, який розгортався в глибинах на церковно-релігійні теми, в якому і його брати, і Візантія були однодумцями, а прогнаний з Києва митрополит був саме його позовником у Візантії. Апелював до Риму, який ще недавно, за його вже таки влади в Києві, Візантія проголосила еретичним та заборонила з ним усяких контактів, не то що якихсь союзів; значить, Ізяслав не утотожнював себе і своєї держави з таким протиримським думанням Візантії стосовно Риму. Ізяслав складав до папського трону своє князівство, віддаючи його в правну охорону й опіку та просив про суд і про вирок: хто прав, а хто ні. Цим він явно визнавав отой «диктат папи», проти якого шалів володар Заходу – німецький король, а згодом цісар Генрих IV. Такі й подібні думи мусів передумати Ізяслав, поки зважився на свій крок. А зва-

ДАВЛЯТЬСЯ УКРАЇНОЮ (ПОМІРКОВАНО)

Україна стримала подих і спостерігає за перемир'ям на Донбасі. Перемир'я Порошенко заключив після того, коли деякі наші підрозділи попали в оточення біля Іловайська. А попали тому, що в Україну напряму вторглися регулярні частини російської армії, чого раніше не було у такому масштабі.

Наша розвідка, на жаль, цього не передбачила (може це і складно, адже російські частини місяцями вичікували в бойовій готовності на кордоні і за мить могли здійснити напад). Таким чином, деякі добровольчі батальйони, які в уяві бачили уже визволення Донецька та Луганська і дуже спішили досягнути цю мету, загнали себе в пастку. Такі жажіття війни. Смерть, смерть... Лягло нашого цвіту... Кажуть до ста лицарів... Ця цифра буде ще уточнюватися. Прийми їх, Господи, до Твого дому, бо вони стояли за правду!

ПІСЛЯ ІЛОВАЙСЬКА

А от ще чому заключили перемир'я. Кремль побачив добру нагоду піти за ударом і взяти Маріуполь, а далі з'єднати Росію сухоземлям з Кримом. Цього не вдалося здійснити. Москалі наступили, але були зупинені нашими силами. В ці та попередні дні загинуло чимало російських вояків. Вістка про їхню смерть на території України стала ширитися Росією, через що до деяких росіян вернувся розум (офіційно Росія ніколи не відправляла в Україну своїх вояків), люди

стали замислюватися за що гинуть їхні діти на українському Донбасі. Вони ж бо думали раніше, що там лише українці-сепаратисти воюють з іншими українцями.

І тоді Кремль зупинився, заключив з нами перемир'я, яке, поки пишу ці слова, ще дійсне. А, можливо, буде навіть довготривалим, оскільки ситуація в Русландії погіршується вже з дня на день: через війну з Україною і через західні санкції, третій рівень яких почав працювати 12 вересня. Захід на цей раз ударив достатньо сильно. Під удар попала російська військова та нафтова промисловість, фінансовий сектор. Окреме спасибі пані Меркель, яка, після періоду нерішучості, продемонструвала протилежне. Тарас Загородний напевно правий, коли каже, що на настільки серйозний удар по Росії (а це ж форма підтримки України!) Захід напевно не рішився б, якби не наші воїни, які на полі бою доказали, що Україна стає все сильнішою, що ми не збираємося здаватися. «На світі люблять і поважають сильних», зауважує він. Паралельно падають ціни на нафту. Перспективи

Раші меркнуть притьмом. Агресор починає розуміти, що грошей не так вже й багато лишилося на продовження божевілья. Проте не здається. І так буде, поки Карлик не вріже дуба. Кажуть наступного року...

ТАК ЖИВЕМО

А що зробить «божевільний» – ніхто не знає. Навіть він. Це імпульс в голові. Імпульс вирішить поведінку першої людини в Росії. А росіяни, хоч і шоковані смертю своїх солдат, досі у масі своїй нагадують розгублену під час бур'ї отару (не скажу яку). Досі громадається біля свого «фюрера». Така їхня

Камо грядеши, Україно?

Капітан Андрій Вовкунович зі Львова. Його група з 21 людини була, напевно, останньою, якій пощастило вийти з оточення під Іловайськом. Пробивалися до своїх в Маріуполі 16 днів. На світліні вже серед своїх, переодягнений... «Ми їли кукурудзу, насіння, пили дощову воду. Йшли полями, посадками, від джерельця до джерельця, за картою. Вночі холодно. Спали просто на землі, рядком, притулившись один до одного – таким чином зігрівалися.» На жаль, були випадки, коли місцеві люди здавали їх москалям. Пощастило вибратися без втрат. (цитата: «Українська Правда»)

ченими стежинами, але треба дивитися з відстані, і тоді видно, що все це для нас може обернутися добром. Жаль тільки молодих, які упали, які вже не будуть будувати України. Їх забрав ВІН, щоб, я вірю, нагородити за демонстрацію християнської відваги та любови!

КАРЛИК ВСИХАЄ (ПОМАЛУ)

З погляду Карлика – все це поразка. Має Крим, але не має комунікацій з півостровом. Утримування Криму без контролю за південною Україною – нонсенс. Я повторюся: російський план наступу на Україну зламався через невірне переконання, що вся східна Україна мріє об'єднатися з Росією; і, друге, через доблесність нашої армії. Карлик не очікував такого спротиву! Тепер чує дурну лисину гадаючи, що його робити далі? Терактами нас не залає. Пустити армію на повну катушку? Може і перемає, але тоді економічно загине Раша (західні санкції, кошти війни тощо). Пробувати «купити» Порошенка – не вийде. Налаштувати Захід проти України – пізно (настільки, як би хотілося). Зупинити поставки газу – ми вже зараз без нього якось викручимося, хоча зимовий період покаже всю правду. Власне кажучи – нас не подолати, бо ми любимо Україну. Ми молимося за неї. Кожен з нас має зрозуміти, де його місце у цей складний час і зробити свій вибір.

Для «ХГ» Г. Кобильницький

віра. Така їхня доля.

Наші панікери вже кричать, що Порошенко віддав Донбас москалям. Я б не поспішав з висновками, хоч і не виключаю, що на період до кінчини Путлера, Донбас з Кримом залишаться тимчасово окупованими територіями. В цьому є плюси. Не будемо приховувати, що на згаданих теренах, все-таки, чимало людей підтримувало і підтримує Москву. Їм треба або виїжджати до Росії, або внутрішньо перебудуватися, зрозуміти, що Україна, це їхня батьківщина. Кажуть, з Донбасу до Раші поїхало вже тисяч 200. Буду цинічним – це добре. Іншим потрібен час. Час потрібний і для створення новітньої української армії, яка зможе ще ефективніше протиставитися Орді.

Бог нас веде дуже покру-

ХГ

РОСІЯ, ЦЕ ЗАГРОЗА НА ДЕСЯТИЛІТТЯ

(з виступу
Петра Порошенка
на засіданні уряду)

Зараз йде війна за незалежність України. Не більше й не менше, за існування нашої держави, і ми нікому не здамо ані питання суверенного устрою, ані питання незалежності, ані питання територіальної цілісності. Ми залишаємося соборною й унітарною державою.

Попри перемир'я розслабляться у нас немає жодних підстав. Ми вже зараз здійснюємо перегрупування наших Збройних Сил, але не для нападу і наступу, а для того, щоб гарантовано і ефективно забезпечити захист своєї території. Так, наше військо створюється з коліс, протягом лише останніх шести місяців, в той час, як нам протистоїть одна з найбільших армій світу. Військова потуга в Європі номер один. Збройні сили якої протягом останніх 10–15 років постійно модернізувалися і сьогодні володіють найсучаснішою, найдосконалішою зброєю у світі. Крім того, вони ще й набралися досвіду в різних «гарячих точках».

Це, на жаль, – тривала військова загроза. Вона не минеться і в тому випадку, коли поточна криза завершиться найближчим часом. Нам треба навчитися жити в таких умовах. І горизонт нашого стратегічного планування – не місяці, не роки, а, навіть, десятиліття.

Я не маю жодного сумніву, що весь світ сьогодні продемонстрував бажання допомогти нам захистити себе. Але є реальність, друзі, – ніхто за Україну воювати на нашій території не буде. Це – наш хрест, це наш святий обов'язок.

Нема лиха без добра, вчить народна мудрість. І оскільки військова загроза носить, на жаль, довготривалий характер, нагальні

потреби оборони країни можуть зробити військово-промисловий комплекс одним із локомотивів вітчизняної економіки.

Заслуговує на увагу ініціатива громадськості щодо розробки стратегічного плану та створення інфраструктури для організації так званого партизанського руху. Ми і до цього маємо бути готовими, бо береженого й Бог береже. Вже сама думка про те, що кожен метр української землі горітиме під ногами окупантів, має стати фактором стримуючим від широкомасштабного вторгнення.

Ми не прагнемо війни, ми хочемо миру, але, якщо хочеш миру, порох треба тримати сухим. (А.Ф.)

СХОЖІ ПРОБЛЕМИ

[Переглядаючи архів]

ХГ

АРХИЄПІСКОП КИР ІВАН БУЧКО

У вересні 1951 року «ХГ» чимало уваги присвятив питанню української еміграції.

«Минуло вже три роки, як до Австралії почали приїздити українські емігранти. Тепер є вже тут понад 20 тисяч українців, приблизно по половині: католиків і православних. Докладно годі встановити скільки є українців в Австралії, бо українців зі Західної України записували тут переважно як поляків, а деяке число русских записано як українців.»

«Скиталець» – такий псевдонім автора статті – пише далі про організаційні справи громади в Австралії, про те, що на той час там перебували лише чотири греко-католицьких священників, а далі наголошує.

«Українське громадське життя натрапляє на різні перешкоди внутрішнього характеру. Як партійно-політична гризня, залишки старих спорів з еміграції в Німеччині, різні особисті амбіції, інтриганство, та вкінці діяльність «п'ятої колони», що роздмухує дрібні непорозуміння до великих «принципових спорів» і, де може, там сіє роздор і недовір'я між «західняками» і «східняками». До того ще апатія та нехїть до всякого громадського життя у великої частини нашої еміграції, навіть серед інтелігенції, велике розпорошення, турботи про власну хату, значно гальмують наше громадське життя. Через це наші Громади мають доволі незначне число членів

(на 6 Громад є всього дві тисячі членів!), що залягають роками з членськими вкладками. Досі ще ніодна Українська Громада не має своєї власної домівки, Сідней, Мельбурн і Аделайда ведуть кампанію за придбання українського народного дому. (...) На щастя, після перших двох років контрактової праці, наші люди гуртуються в більших центрах, де є наші священники, наші Богослуження.»

В статті «Не знецінюймо еміграції» автор М.А. зауважує, що тодішня політична еміграційна хвиля не перша в нашій історії.

«Теперішній момент вдечому подібний до еміграції часів Мазепи-Орлика. І тоді і тепер еміграція була суто політична. (...) Як тепер, так і тоді еміграція була не понутру московському правлінню і (цар-Ред.) Петро (як і сьогодні) вилловлював на еміграції небезпечних собі людей. Бо завданням еміграції,

зокрема гетьмана Орлика, було спонукати Європу до інтервенції, до війни проти Росії. Ситуація була трудна, бо Західня Європа вела війну за еспанську спадщину та й взагалі мало цікавилася Східньою Європою, а пізніше, як в бою згинув король Карло XII, заломилася ціла акція, Швеція помирилася з Петром. Тепер завдання еміграції те саме: переконати західні держави про необхідність інтервенції, війни. (...)

Однак, коли за часів Орлика Україна мала до 1722 р. гетьмана, а і пізніше не було таких різких змін, як це сьогодні, тепер Москва старається від самих основ викоринити і знищити українське життя, вирвати українську душу. І тут знову друге велике завдання перед еміграцією. Заховати чистим і незіпсованим того українського національного духа, що виявив себе так світло в часах, коли нація була

свобідна, а навіть в тяжких часах поневолення.»

Першого жовтня 1951 року архієпископу Іванові Бучці, великому оборонцеві української політичної еміграції в Західній Європі, виповнилося 60 років. «ХГ» з цього приводу наводить фрагмент проповіді цього Архипастиря Скитальців.

«Ми не можемо часом зрозуміти, для чого то Боже Провидіння провадить наш нарід таким твердим тернистим шляхом упродовж цілої його історії. Цей тернистий шлях хай радше буде доказом, що Боже Провидіння має великі пляни супроти нашого народу і приготує його до сповнення великих завдань у світі, а зокрема тут, на чужині, якщо тільки той нарід стане вірним Христовим заповітам, і заповітам своїх славних Батьків...» (Підготував Роман Амбрис)

КІНЕЦЬ ЦИВІЛІЗАЦІЙНОГО РОЗЛАМУ

(думки з приводу парламентських виборів, які заплановано на жовтень)

Численні соціологічні опитування показують, що до парламенту не мають шансу пройти політичні сили, які підтримують стратегічний союз з Росією. Натомість, потраплять політичні сили, які проголошують європейський і євроатлантичний вибір. Опитування громадської думки також свідчать, що вперше чітка більшість громадян виступає за те, щоби Україна стала членом НАТО.

Те, що називається маркерами ідентичності: мова, історія, культура, – перестане бути предметом політики. А це найбільше

Вперше в новому українському парламенті не буде сварок щодо мови, Церкви та стратегічних держав-союзників. Вперше за роки незалежності в Україні не існуватиме поділу політики на «проросійську» і «прозахідну». Вперше в українському суспільстві не буде суперечок щодо геополітичного вектора України.

розколює політику будь-якої країни.

Так, до нового парламенту пройдуть політики, для яких реформи, боротьба з корупцією, люстрація залишаться гарними, але чужими словами. Старі виборчі правила залишать стару затхлу політичну систему, яку потрібно буде рішуче і безкомпромісно ламати. Але творення нової країни буде змістовною політикою – з стратегіями, підходами, програмами. Без безглуздої суперечки чия мова, Церква, історія краща.

Під час російсько-української війни Україна зробила свій цивілізаційний вибір. Цивілізація Росії – це потреба царя. Російські опозиційні ліберали кажуть, що таких царів має бути багато. Ми кажемо, що царя не має бути. Кожен – носій держави і несе відповідальність за її майбутнє. Цей цивілізаційний вибір можна описати не лише українською мовою. І помолитися за нього можна у різних церквах. Але від цього він не перестане бути українським.

Путін хотів зіштовхнути нас, – таких різних, які живуть в Україні. Але вийшло навпаки. Бо нас об'єднала свобода. Бо за нами правда. І воля.

Сергій Таран, політолог

СВІТОВА РАДА НАУКОВИХ ТОВАРИСТВ
ІМ. ШЕВЧЕНКА

вул. Ген. Чупринки 21, м. Львів, Україна 79013
тел.: +38 032 237 1229; www.ntsh.org

ЗАЯВА СВІТОВОЇ РАДИ НАУКОВИХ ТОВАРИСТВ ІМ. ШЕВЧЕНКА
З НАГОДИ 200-ЛІТТЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ
ТАРАСА ШЕВЧЕНКА (1814–1861)

Усім Крайовим Товариствам і Осередкам Праці НТШ в Україні і поза її межами та всім людям, що цінять і шанують науку, складаємо щирий, дружній привіт за пророблену працю.

Світова Рада НТШ високо оцінює всі заходи, що відбулися досі на відзначення цього неповторного ювілею нашого Патрона. Вони безумовно поширили Шевченкову славу по цілому світі і поглибили знання про його спадщину та підкреслили ще раз його вагомий значення для України і для світу. З уваги на «врем'я люте», у якому відбуваються ці заходи, закликаємо усіх людей доброї волі посилити плекання культури і науки, присвячених Тарасові Шевченку як в Україні, так і за її межами, щоб його полум'яне слово й далі стояло на сторожі волі і слави українського народу.

Сучасна тривожна ситуація України вимагає від нас усіх посвяти і жертви для нашої батьківщини, а особливо помочі її східним землям, щоб не обірвався знову, так як це було в трагічних 30-х роках минулого століття, шлях Незалежної України та щоб не завершила свобода думки і науки на рідних землях. Після розпаду СРСР, Наукове Товариство ім. Шевченка стало знову душею і двигуном національно-культурного відродження в Україні. Вільна українська наука, яку сьогодні уособлює НТШ, покликана продовжувати цей Ренесанс, щоб подолати злодення сучасної доби самоусвідомлення та розкряпанням наших нещасних земляків, особливо на Сході України. Завданням Товариства під цю пору є подбати, щоб дух і думки Великого Кобзаря і наукові надбання про нього, правдиво, вірно і достойно передали грядучим поколінням, незалежно від політичних змін та складностей історичного процесу. А це можливо тільки у вільній, демократичній державі, провідники якої чесно і розумно служать своєму народові.

Всупереч древній латинській приповідці, що мовляв, в часі війни мовчать музи, ми не маємо права мовчати, хоч Україна знаходиться в стані повноцінної війни. Нам слід боротися і молитися словами Кобзаря: ...Подай душі убогій силу, //Щоб огненно заговорила. //Щоб слово племенем взялось. //Щоб людям серце розтопило. //І на Україні понеслось. //І на Україні святилось. //Те слово, Боже кадило, //Кадило істини. Амінь!

Академік Леонід Рудницький

Президент Світової Ради НТШ

Професор Анатолій Карась

Генеральний секретар

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ГОЛОС

CHRISTLICHE STIMME
Ukrainische Kirchenzeitung
Schönbergstrasse 9
D-81679 München

Inhaber, Herausgeber und Verleger: Apostolische Exarchie
für katholische Ukrainer in Deutschland und Skandinavien

D-81629 Postfach 86 02 69 Druck: Kolo UA-82100
Drohobytsch Tel. +380 3244 29060

Погляди авторів не завжди відповідають поглядам редакції. Редакція в потребі скорочує і мовно виправляє надіслані статті. Газета виходить двічі на місяць.

Chefredakteur: Roman Kryk
Stellvertretender Redakteur: Bohdan Pidlisetsky
Telefon: +49 (0) 89 997 28 38 11
Telefax: +49 (0) 89 997 28 38 4
christl.stimme@t-online.de;
ukrainische-kirche@t-online.de;
www.ukrainische-kirche.de

Річну передплату (Unkostenbeitrag)
46,- Euro переказати на конто: Apostolische Exarchie
LIGA-Bank München
Konto-Nr.: 40 21 03 257
BLZ 750 903 00
IBAN: DE 64 7509 0300 0402 1032 57
BIC: GENODEF1 M 0 5